Сидько сидів, Тинько — тинявся.
Сидько читав собі й сміявся.

Аби ж сміявся тишком-нишком, —
Тинько б не знав про тії книжки.

А то сидить, немов на лихо,
і просто лускає від сміху.

Тинько і місця не знаходить —
з кутка в куток все ходить, ходить…

Вже геть не хочеться тинятись.
І він сказав: "Давай мінятись!

Іди ще ти, Сидьку, в Тиньки,
а я читатиму книжки!"